

ANKA KUŞUNUN KÜLLERİ

ANIL ANKA

Editör

Büşra Şahin

Kapak Tasarımı

Buse Yağmur Toto

Mizanpaj

Neşe Siyamoğlu

ISBN: 978-625-7237-79-6

1. Baskı: Mart 2023

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden ve yazardan izin almadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yazardan Direkt – Türkiye

Yazardan Direkt Elektronik İletişim Tanıtım Paz. ve Tic. Ltd. Şti

Altın-tepe mah. İstasyon Yolu sok. No: 3/1

Maltepe / İstanbul

Tel: 0216 3011213

Sertifika No:47456

Baskı ve Cilt

VADİ GRAFİK TASARIM VE REKLAM LTD.ŞTİ.

Yenimahalle / ANKARA

Sertifika no: 47479

Sevgili eşim Dilek Anka'ya...

Önsöz

Kitabımı oluşturabilmek için yıllardır denemeler yazıyordum. Yazdıklarımı her defasında kendimle birlikte silip attım. Kendimi de buna dâhil ediyorum, çünkü, yaşadıklarım benden her şeyimi almaya yetti. Kendimi yenilenmiş olarak tekrar geliştirebilmek için çabalasam da yetersizdi. Benim için uzun, dünya için kısacık olan yaşantımda; hiçbir zaman sabit bir eve sahip olamadım. Göçebe yaşantımın karşılaştığı rüzgâr, her defasında beni başka kıyılara sürükledi. Eskimiş ve terk edilmiş bir sandal gibi yalnız başına kaldım. Zamanla kıyıdan uzaklaştım. Kendimi okyanusun ortasında bir başına, alabora olurken buldum. Yönsüz, hedefsiz ve belirsiz... Parçalanmış biri olarak denizin dibini boylamaya hazırlanırken şefkat dolu bir el beni buldu ve yenilenmem için benimle ilgilendi. Sonunda yeniden tamir edildim ve gökkuşağı renklerine boyandım.

Benim hayatım, şiddetin eseri olarak kendini eğitecek ve sevgisini kendi içinde yalnızlığıyla gizleyecekti. Sonunda benim için her şey “huzur” olarak doğdu, aşkın köklerini derinlere salmakta gecikmedi.

Umarım, bu kökler güneşin altında yağan yağmurla beslenir; bir ağaç olarak gelişir ve sizlere meyvelerini sunabilir.

Keyifli okumalar diliyorum...

Giriş

Yaşamım, köklerini derinlere miselyum gibi salmış; beslenmek ve büyümek için yol arıyordu. Bulduğu her yol, bir başka yol için fırsattı. Sonunda dallanıp çiçek açma kararı aldığı anda ise ilerlemekten başka çaresi kalmamıştı.

Biz insanlar, yaşam ağacına tırmanır gibiyiz. Zirvede açan çiçeğe ulaşabilmek için dallar seçeriz. Seçilen bazı dallar, bizi taşıyabilecek güçtedir. Bilakis bazı dallar çürümüş olacak ve içi boş çıkacaktır. Kararlarımız ve seçeneklerimiz, dalın yapısını ve içini hissedemeyecek kadar kör olsa da tecrübeler kazanıldıkça; dayanıklı dalları dikkatle tutabilmek bizim elimizde olacaktır. Her çürük dalın kırılması, bizi bir altındaki sağlam dala düşürebilir. Bu düşüş yeniden başlamak için fırsat gibidir.

Sonu kaçınılmaz olan bu yolculukta nice dalda gezinirken unutmamalıyız ki her birinde sadece misafiriz. Çiçeğe ulaşmak ise her insanın aradığı tek gerçekliktir. Bu gerçeklik, herkesin kendi fikrinde ve düşüncesinde gizlidir.

Hikâyeme başlıyorum...

%100¹

Ailem

Bir su gibi gelip geçiyorum ben de bu hayattan. Gitmeden önce kendi adıma eser bırakma heyecanı içinde hissediyorum kendimi. Ebeveynim olan anne ve baba, hayata gelmem için kesin rol oynayanlardır. Fakat bir insanı dünyaya getirme gerçekliğini benimseyememek nasıl bir duygu karmaşıklığı ve hissiyatsızlıktır? Hikâyemin devam eden bölümlerinde bunu siz de anlayacaksınız.

Ailem hakkında daha açık konuşmak yerinde olacaktır.

Dedem Makedonya doğumlu olup, eşi ile birlikte Türkiye'ye göç etmişler. Dört erkek, bir kız çocuğuna Türkiye topraklarında sahip olmuşlar. Dedem, yaşamını alkolik olarak sürdürüp, kişisel gelişiminde en ufak bir çaba sarf etmeden yaşayan biriydi. Ninem de okuma yazma bilmiyordu. Eğittikleri çocuklarının da bu durumda gelişime kapalı olarak büyümeleri kaçınılmazdı. Dedem, İzmir'de kendine ait bir ev inşa etti ve tapusunu aldı. Zamanla evi, üç katlı olacak gibi büyüttüler. Daha sonra en küçük amcam evlenince üçüncü kata yerleşti. En büyük amcam da halam da evlendikleri zaman evden gittiler. İkinci katta dedem, ninem, ortanca amcam ve babam yaşıyordu. Birinci kat boştu. Annem ve babam evlenince benim de doğup büyüdüğüm daire bu zemin kat olacaktı. Başlangıçta geniş olan bu aile, zamanla Pangea Kıtası gibi parçalanacaktı. Kardeşler, birbirlerine ve ebeveynine saygıyla bağlı kaldılar. Ancak aralarında birisi vardı

1 Eklediğim bu yüzdelikler, doğumumdan başlayıp ölmeme ramak kala ilerleyişimin yüzdeliğidir. Bu nedenle geriye gitmektedir.

ki bu, canı niteliği taşıyan ve şiddet yanlısı babaydı. “Babam” olarak kabul etmeye yüreğimin varmadığı bu kişi; hayatında hiçbir zaman bakımına, kişiliğine, karakterine, gelişimine, psikolojiye, felsefeye ve daha nice kültürel konuya önem vermemiş, kısacası kendini eğitmemiş biriydi. Gençliğindeki sapkın tavırlarından, anılarından ve karakterinden dolayı, tüm çocukluğumu bana zehretmiştir.

Anlatımımı daha yumuşak bir sükûnetle detaylandırayım:

Ben doğmadan önce, baba yirmi sekiz yaşınayken anne on yedi civarındaydı. Baba, anneyi kaçırdıktan sonra evlendiler. Nasıl bir ilişki ile temeli attılar veya plan kurdular, en ufak bir fikrim yok. Dahası kısa sürede ben doğacaktım. Belki de evlilikleri mutlu ve istekli başlamıştı fakat devamı asla saygı ve aşk barındırmadı. Alkolün tesiri ve merakın birleştiği bu evlilik, benim yaşantıma tümünden etki edecek ve belki de ölümüme sebebiyet verecek kadar ileri gidecekti. Nitekim onları ben seçmedim. Bir çocuğa sahip olma arzusu, istekle mi alakalıydı yoksa günün sonundaki sarhoşluk ve kendini kaybetmeyle mi? Çocuk sahibi olmak onlara ne hissettirdi?

%99

Korkmaktı Benim Oyuncaklarım

Gördüğüm ilk şiddet hangisindendi, pek de önemli değil! Fakat hatırladığım ilk darbe, anneden geldi. Elinde ince sopa ile beni döverken hatırladığım bir anım var. İnce sopa öyle büyüyordu ki gözümde... Verdiği acı dün gibi sızlatıyor bedenimi. Dövme sebebini ben de sizinle birlikte merak ediyorum elbette. Yaramazlık olabilir! Ya da sanırım, boyum bir vantilatöre bile eş değer olmadığındandır. Daha ilginç, felsefe yapmayışımdır. Aksine bulaşıkları yıkamamışımdır.

Her neyse... Özetle dövme sebebi, bunlar olmasa gerek. Tabii burası önemsiz vukuat. Dahası anılarımda şu detaylar var:

Evden, küçük çıplak ayaklarımla çıkıp pıtı pıtı kaçtığımı hatırlıyorum. Şiddet veya huzursuzluk değildi bu kaçmalarım. Meraktandı! Belki sevgi arıyordum, belki de bana ilgi gösterebilecek bir dost, bir arkadaş. Buldum da: sokak köpekleri... O sevecen dostlarımla âdeta bir grup gibi gezerdim. Böylesi ufak bir çocuk için hoş bir durum olsa gerek. Onlar beni anlıyorlardı belki de. Derdim kimseye dertlenmek olmasa da...

Her gün bir şekilde bir başkası ulaştırırdı beni kucığında sancılı, karanlık odalı eve. Bilemezdim ki orası benim kalıcı evim. Ama öyleydi. “Büyüdükçe anlayacaksın!” derdi, içimden gelen bağımsız ses. Anne sürekli bayılırdı odalarda. Korkumdan ağlardım ne olduğunu anlayamadan. Sebebi, eşinden gördüğü ağır şiddet! Yaşananlar, onun psikolojisini bozacak kadar ilerlemişti belki de. Sonunda boşandılar. Nedenlerini, büyüdüğümde, duy-

duğum zaman anlayabildim. Suçlu hangisidir bilinmez. Aldatma mı var, değersizlik mi? Bildiğim tek gerçek ise o günlere dair, aldatılanın ben olduğumdur. Değersiz olan da minik bedenim. Beni, dünyaya getirenler kandırdılar. Süt verdiler, emdim. Kucaklarına aldılar, sevindim. Öptüler, mutlu oldum. Sonraki şiddetleri... İşte buna kandım.

Ağlamaktı benim sevincim. Korkmaktı benim oyuncaklarım...

Karanlık

Bir elimde koca yürekli dağ gibi bir baba, diğer elimde ise şefkat dolu bir anne. Anne beni terk ettiğinde kırk iki aylık civarında olduğumu biliyorum. Gerçek nasıldır, tam olarak araştırma gereği duymadım. Sonuçlar, geçmişte kalan yaşantımı değiştirmez. Belirsiz günlerden birinde, yaşıam üç ya da dört. Anne gündür eve gelmiyordu, evi terk etmişti. Bu durumu anladığımda geldi ilk darbe zihnimin derinliklerine. Evdeki çığlıklarım, onu aramaktan hasta olmama kadar ilerledi. Şimdi soruyorum kendime: Nedir ki bir bebeğin sevinci? Cevabı kısa ve net: Anne ve baba sevgisi olmalıdır ilk etapta. Bir bebek daha ne ister ki! Anne gittikten sonra geriye kalanlar bana şöyleydi: Bir baba, bir dede, bir nine ve karanlık...

Onu sevdiğimden kurmuyorum bu cümleleri... Sonuçta kendisini pek tanıma şansım olmadı. Tanımak istediğim her fırsatta ise...

Acım ve işkencem henüz o yaşlarda başladı. Budur sorguladığım; yaşantımın bana yaşattıkları. Ve tüm olacaklardan, yaşantının bana bıraktığı, yazmam için canımı yakan hatıratı.

Gece Yarısı

Artık dört yaşına geldim. Avcumun içinde sahip olduklarım... Bir küçüğün eksikliği ve geriye kalan eksikliği tamamlama isteği. Avcumu kapattığımda da gözyaşı ile birlikte hissettiklerim, Yalnızlığım... Nasıl bilebilir ki bir ufaklık, eksiklik nedir? Yalnızlık beraberinde neleri getirir? Ebeveynimin sorunu, kendilerindeki çözümsüzlüktü. Benim sorunum, doğmuş olmam olsa gerek. Baba niteliği kazanmış bu kişinin mesleği marangozluktu. Hayattaki en büyük hobileri; bira içmek ve her şeyi bildiğini sanmak. Diğer hobileri, mide bulandırıcı! Anne niteliği kazanmış kişi hakkındaki bilgim kısıtlı. Kesin bildiğim ise bana kalıtsal olarak bıraktığı kronik hastalık: renk körlüğü.

Baba o günlerde, spesifik tavırlarına ilk adımlarını attı. Terk eden veya şiddete maruz kaldığı için kaçan annemin suçu üzerimdeydi. Bu durumun cezasını çektiğim için beni seçti baba.

Bildiğim ve öğrenebildiğim kadar son yaşananlarda geçen diyalog şu şekilde olmuş:

Baba: “Senin gibi bir orospudan doğan çocuğu istemem.”

Anne: “Ben de senin gibi bir şerefsizin çocuğunu istemem.”

Nine: “Alalım te biz bakalım beyavu bu çocukçağıza.”²

2 Nine ve dede, Makedon ağzına sahip.

Dede: “Abe te ne bakaciz, görmez misin durumu?”

Nine: “Abe te sabi daha o, ufacak. Alaciz te biz bakaciz.”

Bildiğim son diyalog bu... Nine kurtarmış olsa gerek hayatımı. Fakat bu hayat kurtarma operasyonu, normal bir hayat gibi ilerleyemeyecektir. Boşanma davası oldu ve bitti, kazanan belliydi. Vekaletim verildi. Hayatım; kaliteli bir tavada, zeytinyağlı, bol tuzlu omlet yapılacaktı. Tabii yağ yerine zift, tuz yerine çakıl taşları atılmazsa! Pamuk gibi yumuşacık, sevinç dolu bedbaht paradoks...

Tüm bu garip diyalog ve yaşananlardan sonra, evden kaçmalarım artmaya başladı. Ayaklarım asfalta kazınırken ben daha hızlı koşuyordum çıplak ayakla. Oldukça yaramaz ve bitmek bilmeyen bir enerji ile... Derelere iner; çamurla, toprakla birleştirdim. Kedileri sever, onları da kendim gibi göürdüm sokaklarda. Kediler kendi aralarında kavga ettiğinde ise yaşadığım anılar gelirdi gözümün önüne ve korkardım.

Boşanmalarından önce bir gün, anne ve baba hâlâ birlikteyken ben anne koynunda uyuyordum. Gece yarısıydı. Baba geldi. Elinde siyah bir poşet; içinde bilmediğim bazı şeyler ve birbirine çarptıkça kilise çanı gibi çınlayan bira şişeleri. Ortalık leş gibi kokmuştu onun belirmesinin ardından. Karanlıkta onu dev bir gölge olarak görüyordum gözümü araladığımda. Üzerimize geldikçe koku artıyordu. Anlayamadığım şekilde, hiddetle beni çekmeye başladı anne kollarından. Anne ise bu durumda beni ona vermemek için mücadele ediyordu. Hiçbir şey anlayamıyordum bu olanlardan, sadece korkuyordum. İkisi de bağıırıyordu birbirine. Ardından baba, şiddetle anneyi dövmeye başladı. Ben, anne kollarından düşüp emekleyerek duvara kadar süründüm. Olanları izlerken ağlamaya başladım. Annenin üzerinde bulunan baba, anneye öyle sert vuruyordu ki benim canım yanıyordu. Olanlar bittiğinde beni yerden aldı. Diğer odaya götürürken an-

neme son kez baktığımda baygındı. Yılana sarılmış gibi hissediyordum. Annem gözden kaybolduğu an odanın karanlığına girdik. Annemin yanına gitmek için çabalıyordum. Baba, kolumu sertçe sıkarak beni yere bıraktı ve “Ağlama!” dedi, sinirli şekilde gözlerime bakarak. Titremeye başladım. Çok soğuktu içinde bulunduğumuz oda. Ne istiyordu benden?

Odanın kapısını kapatmak için geri döndüğünde dev gibi olduğunu tekrar gözlemledim. Kapıyı kapatıp döndü ve gülümseyerek bana baktı. “Korkma babam! Ben yanıdayım.” dedi. Her şey normale dönecekmiş gibi beni sevmeye, başımı okşamaya başladı. Odada hiç eşya yoktu. Taş zeminde, yerde oturuyorduk. İki siyah poşeti de önüme koydu. Birinci poşetten birasını çıkartıp poşeti yan tarafına bıraktı. Diğer poşeti de ortamıza aldı. Poşetin yanlarını katlamaya başladı. İçlerindeki garip, kabuklu, siyah şeyleri ilk defa görüyordum. Aklımdan az önce olanları çıkartamıyor, ağlıyordum. Annemi merak ediyordum. Tehditkâr bakışları beni öylesine korkutuyordu ki yapabileceğim tek şey, karşısında öylece durmaktı. Baba ile karşılıklı midye yemek, isteyeceğim son şey olabilirdi o an. Hayatımın en unutulmaz midyeleriydi bunlar. Birası da yanıdaydı. Arada içiyor ve gözleri kapanırcasına sallanıyordu karşımda. Bu yaşananlardan sonra ortamdaki tek eksik, bana bira içirmemesi oldu. Bira içseydim daha akıcı muhabbet edebilirdik belki bebeksi hâlimle. Kedilerin kavgası bana bu anları hatırlatmıştı. Anne, baba ve onların son birlikteliklerinden hatırladığım hatıram...

Güvercin Yumurtası

Dört yaşında kararlar bana ait değildi tabii ki, doğal seçim gereği uyum sağlıyordum. Yaramazlığım burada hız kesmeden, çevreme de bulaşmaya başladı. Beni sevmiyorlardı. İnsanların bana bakışları gözlerinden okunuyordu. “Uzak dur!” der gibiydi her biri. Uzaklaşıyordum ama vardığım nokta uçurum kenarı oluyordu, kaçamazdım.

Evde de durum farklı değildi. Bir gün, harabe evin çatı katında, baba güvercinleri uçuruyorken ben de oyun oynamak istiyordum. Boşluk bulduğum anda kümese girdim. Kümeste kalan güvercinlerin yumurtalarını gördüm. Hoşuma giden bu yumurtaların yerlerini değiştirmek istedim. Bütün yumurtaları birbirine karıştırdım ve her birini başka güvercinin yuvasına dağıttım. Bunu gören güvercinler yumurtaları kendi yumurtası zannetti. Fakat baba için hoş bir durum değildi. Yaramazlığımın bir bedeli olmalıydı...

Kulağımı sıkıca tuttu ve çevirdi, kopması an meselesiydi. Tabii ki ilk ikazı en hafifiydi. Asıl ceza sonrasında gizliydi. Beni orta alana çekti, bir yandan dövüyor bir yandan yere yatana kadar hırpalıyordu. Devamında ayak bileklerimden sıkıca tuttu ve havaya kaldırdı. Bir sağa bir sola sallanıyordum baş aşağı. Durmak bitmek bilmeyen bu ilerleyişin ardından yüksek çatı katından sokağa uzanan boşluğa beni sarkıttı. Bu yüksekliğin verdiği, acımsı güven kırılması, beni ayak bileklerimden tutup aşağı sarkıtan bir babadır. Güvenimi sarsan ve oracıkta parçalayan. Ölüm ile burun buruna geldiğim ilk andır bu çocukluk hatıram...